

NÁDHERNÁ VŮNĚ

**„Bože můj!
Proč jsi mne
opustil?“**

zvolal Ježíš, když visel přibitý hřeby na dřevěném kříži a po těle mu stékala krev. Potom vydechl naposledy.

To ne, ty jsi byl moje jediná naděje! Chtělo se mi běžet ke kříži a zatřást s ním. Místo toho jsem klesla na kolena. „Ježíši, nemůžeš mě tu nechat. Jestli tebe Bůh opustil, já jsem ještě opuštěnější.“

Voják zabodl kopí do Ježíšova boku. Boží Syn se nepohnul. Byl mrtvý. Jeho tělo sňali a odnesli do hrobky. Byla jsem mezitím s jeho následovníky. S očima plnými slz jsem přemýšlela, jakto, že mě mohl zachránit z mé minulosti i budoucnosti, ale nemohl zachránit sám sebe.

Před několika měsíci
jsem stála
v přeplněné
jídelně, svírala
jsem lahvičku
s vonným olejem a po
tváři se mi kutálely slzy.
Lidi z naší vesnice na mě
koukali s odporem. Odtahovali
se ode mě, jako bych měla smrtelnou
nemoc. Ten vzácný parfém byla jediná
dobrá věc, která mi v životě zbyla,
a chtěla jsem, aby s ním bylo pomazáno
moje vlastní tělo, až umřu.

**V místnosti plné lidí na mě
Ježíš pohlédl a opravdu mě
viděl. Viděl mou minulost,
současnost i budoucnost.
Každý prohřešek. On
věděl vše. A přesto –
v jeho očích jsem
vnímala jen
lásku.**

V tu chvíli jsem zatoužila udělat něco pro tohoto
člověka, který mi jako jediný, co má paměť sahá,
dal najevo svůj zájem. A pak jsem si všimla jeho
zaprášených nohou...

Šla jsem dopředu, poklekla u nich a rozlomila
uzávěr lahvičky svého drahocenného parfému.
Slzy mi vytryskly na jeho nohy, tak jsem je
zlíbala, otřela svými vlasy a pomazala. Hlasy
umlkly a já se snažila zadržet svoje vzlyky.
Nikdy se na mě nikdo nedíval tak jako Ježíš.

On mě viděl.

Ježíš řekl Šimonovi, knězi a pokrytci, který pořádal hostinu: „Musím ti něco povědět.“

„Jeden věřitel měl dva dlužníky. První byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím zaplatit, odpustil dluh oběma. Který z nich ho bude mít raději?“

Šimon si odkašlal a odpověděl: „Mám za to, že ten, kterému odpustil víc.“

„Vidíš tuhle ženu?“ Ježíš položil ruku na mou hlavu s takovou mírností, že jsem se okamžitě uklidnila. „Přišel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. Nepolíbil jsi mne, ale ona líbala dokonce moje nohy. Proto ti pravím: její mnohé špatnosti jsou jí odpuštěny, protože projevila velkou lásku. Komu se málo odpouští, ten málo miluje.“

**Nemohla
jsem ani dýchat.
Znamená tohle
skutečně to,
co si myslím?**

Ježíšova mozolnatá ruka pozvedla mou bradu a vytáhla mě na nohy. Znovu se mi podíval do očí a já cítila váhu svých vin.

**„Tvé hříchy
jsou ti
odpuštěny.“**

Moji tvář zalilo teplo a všichni v místnosti vydechli údivem. Někdo zašeptal: „Kdo to jen je, že dokonce odpouští hříchy?“

Toužila jsem zmizet, ale Ježíšův upřený pohled mě zadržel. „Tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji.“

Rozbitá lahvička zůstala u Ježíšových nohou a já pocítila úlevu jako nikdy předtím. Přišla jsem sem s hanbou, vinou, nenávistí a beznadějí. Nic jiného jsem neznala. Teď je to pryč! A místo toho mohu doufat.

Venku na ulici jsem se zhluboka nadechla a nasávala tu nádhernou naději, kterou mi Ježíš nabídl. Pak mě někdo popadl a objal tak pevně, že jsem nemohla popadnout dech. Ženský hlas se smál: „Není Ježíš skvělý? On mění životy!“

Takhle se tedy stalo, že jsem po ukřižování seděla mezi jeho následovníky. Mačkali jsme se v místnosti daleko od rušných ulic, plni zármutku pro muže, který nám nabídl nový život. Stud z mého starého způsobu života mě ještě pátil. Ale ne, je mi odpuštěno.

První den v týdnu ženy připravily vonné masti k pomazání Ježíšova těla. Ploužily jsme se ztrápeně ke hrobce, s úkolem postarat se o mrtvého, jehož smrt jsme nechtěly. Ačkoli bychom samy nemohly odvalit kámen od vchodu, vojáci by to udělali. Jenže hrob byl už otevřený.

„Tělo tu není,“ nakoukla jsem do hrobky. Kdo by ale bral mrtvolu?

„Proč hledáte živého mezi mrtvými?“ Rychle jsem se rozhlédla a uviděla dva muže v zářivě bílém rouchu, jak stojí u hrobového kamene. „Není tady. Vstal z mrtvých!“

**Ježíš žije!
Naděje žije.
Moje viny jsou
odpuštěny.**

